

РЕШЕНИЕ

№ 1781

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20231110212962 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на К. В. П., ЕГН *****, против наказателно постановление № СОА22-РД11-885 от 23.08.2022 г., издадено от заместник-кмет на Столична община – К. К., с което за нарушение на чл.81, т.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 30 лева на основание чл.184, ал.1, т.1 от ЗДвП.

С жалбата се иска отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Твърди се, че от извършване на нарушението до връчване на наказателното постановление бил изтекъл едногодишният давностен срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН, а освен това нямало знак, забраняващ управлението на двуколесно ППС.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа изцяло депозираната жалба и изложените в нея аргументи за отмяна на издаденото НП. Счита, че в производството по издаване на обжалвания акт били допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Заявява, че не било доказано по категоричен начин да е имало поставен на мястото на нарушението пътен знак, който да забранява движението на двуколесни ППС. Претендира разноски.

За АНО, редовно призован, представител не се явява в последното открито съдебно заседание по делото. Преди съдебното заседание на 30.11.2023 г. са постъпили

писмени бележки от юрисконсулт на Столична община, с които се иска жалбата да бъде оставена без уважение, а издаденото НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на поисканото от другата страна адвокатско възнаграждение.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 3 от 12.01.2006 г. на Столичния общински съвет била създадена пешеходна зона на бул. „*****“ в участъка между ул. „*****“ и бул. „*****“.

На 01.08.2022 г. около 18:10 часа, жалбоподателят К. В. П., към този момент на *** години, управлявал собствено двуколесно ППС (велосипед), като се движел в гр. София по бул. „*****“, в посока от ул. „*****“ към ул. „*****“, тоест в рамките на създадената пешеходна зона. Срещу № 42 жалбоподателят П. бил спрян за проверка от полицейски служители, сред които и свидетелката Д. Я., на длъжност полицаи при сектор „Общинска полиция“ на отдел „Охранителна полиция“ при СДВР.

Срещу жалбоподателя К. В. П. бил съставен АУАН № 120273 от 01.08.2022 г. за нарушение на чл.81, т.5 от ЗДвП, който му бил връчен лично, а той го подписал без възражения. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел на нарушението.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № СОА22-РД11-885 от 23.08.2022 г., с което за нарушение на чл.81, т.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 30 лева на основание чл.184, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява категорично от разпита на свидетелите Д. Я. и А-М. Т., както и от приложените по делото писмени доказателства, сред които Решение № 3 от 12.01.2006 г. на Столичния общински съвет. Свидетелката Д. Я. заяви, че именно тя е съставила акта за установяване на административно нарушение, тъй като жалбоподателят управлявал велосипед по пешеходната зона на бул. „*****“, а в случая можел единствено да бута велосипеда в тази част на булеварда, но не и да го управлява. Полицаяте първо искали да съставят фиш на жалбоподателя, но той отказал, поради което му съставили акт. Доведената от жалбоподателя свидетелка А-М. Т. също потвърди, че жалбоподателят П. е управлявал велосипед по пешеходната зона на бул. „*****“, заради което бил спрян от полицаи, а тя разбрала от самия П. за този случай. Свидетелката Т. посочи, че на мястото, където

П. бил спрян за проверка, нямало поставени пътни знаци, които да забраняват движението на велосипеди. Съдът кредитира показанията и на двете свидетелки, тъй като същите са логични, последователни, непротиворечиви и си кореспондират.

Обстоятелството, дали на мястото е имало поставен пътен знак, забраняващ движението на велосипеди е ирелевантно за настоящия казус, тъй като жалбоподателят П. не е наказан за нарушаване на пътен знак „В-9“, който забранява влизането на велосипеди, тоест той не е наказан за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП, вр. чл.47, ал.3 от ППЗДвП, а за нарушение на чл.81, т.5 от ЗДвП, който забранява на водача на двуколесно пътно превозно средство да управлява превозно средство по площите, предназначени само за пешеходци, с изключение на велосипедисти на възраст до 12 години. Предвид на това, релевантно в случая е, дали велосипедът е бил управляван по пешеходна зона, а не дали е имало поставен забранителен пътен знак „В-9“. В тази връзка е безпредметно да бъдат обсъждани приложените по делото снимкови материали и представените писмени доказателства за наличието или липсата на такъв знак.

Въз основа на изложеното, съдът прие за категорично установена описаната по-горе фактическа обстановка.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на жалбоподателя да се защити. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съгласно чл.189, ал.1 и ал.12 от ЗДвП. Спазени са императивните изисквания на нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, както и сроковете по чл.34 от ЗАНН. В АУАН и НП са посочени времето и мястото, където е извършено нарушението. Същото е точно, ясно описано и са отразени обстоятелствата, при които е било извършено. Нарушителят е бил запознат с всички съществени факти от значение за реализиране правото му на защита срещу административното обвинение. Отразени са правилно нарушените законови разпоредби и основанието, на което се налага глобата. Поради това не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до порочност на административнонаказателното производство, до нищожност на съставения АУАН или до нищожност на издаденото НП.

Неоснователно е възражението в жалбата, че от извършване на нарушението до връчване на наказателното постановление бил изтекъл едногодишният давностен срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Съгласно чл.34, ал.1 от ЗАНН, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на

нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В случая актът е съставен в деня на извършване на нарушението и в деня на откриване на нарушителя, предвид на което сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН са били спазени. От момента на извършване на нарушението не е изтекла и давността за погасяване на наказателното преследване от четири години и половина, предвидена в чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК.

Разпоредбата на чл.81, т.5 от ЗДвП гласи, че на водача на двуколесно пътно превозно средство, с изключение на индивидуално електрическо превозно средство е забранено да управлява превозно средство по площите, предназначени само за пешеходци, като тази забрана не се отнася за велосипедисти на възраст до 12 години. По делото категорично се доказва, че на процесната дата 01.08.2022 г., жалбоподателят К. В. П., който към този момент е бил на *** години и за него не важи посоченото изключение, е управлявал собствено двуколесно ППС (велосипед) в гр. София по бул. „*****“ срещу № 42, в посока от ул. „****“ към ул. „****“, тоест в рамките на създадената с Решение № 3 от 12.01.2006 г. на Столичния общински съвет пешеходна зона. Предвид на това е налице нарушение на чл.81, т.5 от ЗДвП.

Неоснователни са възраженията, че на мястото нямало поставен знак, забраняващ управлението на двуколесно ППС. Както беше споменато по-горе, обстоятелството, дали на мястото е имало поставен пътен знак, забраняващ движението на велосипеди е ирелевантно за настоящия казус, тъй като жалбоподателят П. не е наказан за нарушаване на пътен знак „В-9“, който забранява влизането на велосипеди, тоест той не е наказан за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП, вр. чл.47, ал.3 от ППЗДвП, а за нарушение на чл.81, т.5 от ЗДвП, който забранява на водача на двуколесно пътно превозно средство да управлява превозно средство по площите, предназначени само за пешеходци, с изключение на велосипедисти на възраст до 12 години. Предвид на това, релевантно в случая е, дали велосипедът е бил управляван по пешеходна зона, а не дали е имало поставен забранителен пътен знак „В-9“. От представеното Решение № 3 от 12.01.2006 г. на Столичния общински съвет категорично се доказва, че още през 2006 година е била създадена пешеходна зона на бул. „*****“ в участъка между ул. „*****“ и бул. „*****“, а това реално може да се приеме и за общоизвестен факт. Забраната да се управлява велосипед по пешеходната зона произтича директно от закона от разпоредбата на чл.81, т.5 от ЗДвП, предвид на което не е необходимо да се поставят пътни знаци, забраняващи движението на велосипеди, понеже това е изрично разписано в закона. Ако жалбоподателят П. не е знаел за тази забрана, то това представлява незнание на закона, което не е извинително. Забранителните пътни знаци за движение на велосипеди се поставят на места, на които принципно е разрешено по закон движението на такива, но поради някаква друга причина то се забранява с поставения пътен знак. Там където обаче по закон изначално е забранено движението на велосипеди, не е необходимо това да се указва и с

поставянето на нарочен пътен знак за тази забрана, защото тя произтича от закона. По същия начин е забранено управлението на велосипеди по магистрала, но на входовете към магистралата няма поставени пътни знаци „В-9“, които да забраняват влизането на велосипеди, тъй като тази забрана е изрично разписана в закона и тя произтича по силата на закона, а не по силата на пътен знак.

От субективна страна деянието е извършено виновно, тъй като жалбоподателят П. е бил длъжен да се съобрази с разпоредбата на закона, но не го е сторил, а незнанието на закона не е извинително. Той е бил длъжен и обективно е могъл да спазва закона, като не управлява велосипеда по пешеходната зона, но не го е сторил.

Разпоредбата на чл.184, ал.1, т.1 от ЗДвП предвижда глоба в размер на 30 лева за водач на пътно превозно средство, което не е моторно, който наруши правилата за движението по пътищата. Правилно е определена санкционната норма за извършеното нарушение, като наказанието е във фиксиран размер, поради което съдът не може да го изменя.

Макар съставът на извършеното нарушение да не предвижда настъпването на вредни последици и самото нарушение да е формално, то същото не може да се счете за маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Нарушението се явява типично, обичайно, тоест не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид. Освен това чрез него се създава реална опасност за увреждането на здравето и живота на пешеходците, при настъпване на евентуален сблъсък с велосипедиста, а и актосъставителката при разпита си сподели, че в този участък имало много жалби и инциденти с блъснати от велосипедисти пешеходци, включително и малки деца. Всички тези обстоятелства карат съда да приеме, че случаят не е маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. От друга страна съдът намира, че наложената глоба в размер на 30 лева не се явява прекомерна и несъответна на тежестта на извършеното нарушение, като не би създавала никакви особени трудности на жалбоподателя във връзка със заплащането ѝ.

Въз основа на горното, съдът намира, че наказателното постановление е законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от процесуалния представител на наказващия орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл.63д, ал.4 от ЗАНН, в полза на учредението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. На основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в

производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум от 80 лева, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност, а юрисконсултът се яви в само едно от четирите открити съдебни заседания, като е изготвил и депозирал писмени бележки по делото.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63, ал.2, т.5 и чл.63д, ал.4 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № СОА22-РД11-885 от 23.08.2022 г., издадено от заместник-кмет на Столична община – К. К., с което за нарушение на чл.81, т.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на К. В. П., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 30 /тридесет/ лева на основание чл.184, ал.1, т.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА жалбоподателя К. В. П., ЕГН ***** да заплати на Столична община сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____